

KRAJOWA IZBA
RADCÓW PRAWNYCH

00-540 Warszawa, Aleje Ujazdowskie 41 lok. 2
tel./fax: 022 622 05 88, 622 84 28;33 • e-mail: kirp@kirp.pl • NIP: 526-10-43-011

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2015 r.

Pan Witold Pahl
Posel na Sejm RP

Przewodniczący
Komisji Nadzwyczajnej
ds. zmian w kodyfikacjach

Szanowny Panie Przewodniczący

Nawiązując do zamieszczonego na stronach internetowych Sejmu RP Sprawozdania Podkomisji Stałej ds. nowelizacji prawa cywilnego z dnia 9 kwietnia 2015 r., a dotyczącego rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2678), niniejszym przedstawiam krytyczne stanowisko samorządu radcowskiego w przedmiocie projektowanego nowego art. 759² § 1 KPC w brzmieniu: „Pełnomocnikiem w postępowaniu egzekucyjnym może być każda osoba posiadająca zdolność procesową.”

1. Na mocy projektowanego przepisu wprowadza się odmienną i jednocześnie sprzeczną z przyjętą w przepisach art. 86 – 97 KPC (Dział V, Tytuł IV, Księga pierwsza, Część pierwsza Kodeksu) regulację odnoszącą się do działania stron w procesie cywilnym (którego postępowanie egzekucyjne jest immanentną częścią) przez pełnomocników, przewidzianą w sposób wyraźny i wyczerpujący oraz wielowariantowy w art. 87 KPC.
2. Przepis art. 87 KPC ustanawia ściśle określony krąg osób, którym można udzielić pełnomocnictwa procesowego i obowiązująca w tym zakresie zasada *numerus clausus* nie może doznawać wyłomu w odniesieniu do innych rodzajów postępowań regulowanych w KPC, gdyż prowadzi w ten sposób do naruszenia spójności systemowej tej gałęzi prawa.
3. Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 91 pkt 2 KPC pełnomocnictwo procesowe, udzielone pełnomocnikowi wymienionemu w art. 87 KPC, obejmuje z samego

prawa również umocowanie do wszelkich czynności dotyczących zabezpieczenia i egzekucji. Oznacza to, że w zamyśle Ustawodawcy postępowanie egzekucyjne, zwłaszcza z perspektywy procesowej, stanowi niejako kontynuację postępowania rozpoznawczego, a udzielone w nim umocowanie – z mocy prawa – rozciąga się na wszelkie czynności egzekucyjne. Ustanowienie w postępowaniu egzekucyjnym innego pełnomocnika, zwłaszcza spoza kręgu podmiotów określonych w art. 87 KPC, w sytuacji wcześniejszego udzielenia przez uczestnika postępowania egzekucyjnego pełnomocnictwa procesowego wiąże się koniecznością jego wypowiedzenia, aby uniknąć sytuacji występowania w sprawie dwóch pełnomocników.

4. Postępowanie egzekucyjne rozumiane jako zespół norm prawnych wchodzących w skład postępowania cywilnego, których celem jest przymusowe urzeczywistnienie praw i obowiązków ze stosunków z zakresu cywilnego prawa materialnego i na ogół będące jego kontynuacją poprzez wykonywanie orzeczeń, nie może funkcjonować i opierać na zasadach zupełnie odrębnych od obowiązujących w postępowaniu rozpoznawczym czy zabezpieczającym. Przełamanie tej zasady powinno opierać się na ważnym interesie publicznym, którego nie sposób dostrzec w uzasadnieniu projektu.
5. Z uwagi na cywilny charakter postępowania egzekucyjnego mają w nim zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego zawarte w tytule wstępnym (art. 1–13 KPC). W konsekwencji do postępowania egzekucyjnego odnoszą się zatem odpowiednio także przepisy o procesie (art. 13 § 2 KPC), co ma istotne znaczenie praktyczne, bowiem postępowanie egzekucyjne, mimo znacznej liczby poświęconych mu przepisów, nie zostało uregulowane w sposób kompleksowy i zupełny. Z tych względów nie można postępowania egzekucyjnego traktować w sposób odrębny, usprawiedliwiający wprowadzenie odmiennych reguł jego toku, w szczególności sposobu zastępowania stron i kręgu podmiotów do tego uprawnionych.
6. Zgodnie z art. 758 KPC sprawy egzekucyjne należą do właściwości sądów rejonowych i działających przy tych sądach komorników, a zatem projektowany art. 759² § 1 w istocie umożliwia „każdej osobie posiadającej zdolność procesową” występowanie w charakterze pełnomocnika strony również w postępowaniach sądowych, w sprawach egzekucyjnych zastrzeżonych dla sądów.
7. Jako, że zdolność procesową (zdolność do czynności procesowych) posiadają osoby fizyczne mające pełną zdolność do czynności prawnych, osoby prawne, a także tzw. ułomne osoby prawne, wprowadzenie projektowanej regulacji umożliwi zastępowanie stron np. przez spółki kapitałowe, bez możliwości wskazania konkretnej osoby pełnomocnika ponoszącego odpowiedzialność za właściwą reprezentację strony postępowania i jego indywidualizację niezbędną w kontaktach ze stroną. Doprowadzić to może do poważnych patologii na szeroko rozumianym rynku usług prawniczych, a tym samym zjawisk nieprzewidzianych w skutkach projektowanej regulacji i z pewnością niepożądanych przez Ustawodawcę.
8. Nie sposób uznać, aby sprawy egzekucyjne obejmowały łatwiejszą bądź przystępną merytorycznie materię procesową, w której bez szkody dla stron postępowania, czynności pełnomocników mogłyby wykonywać niemal wszystkie podmioty wyposażone w zdolność procesową. Co prawda postępowanie egzekucyjne obejmuje pewne czynności o mniejszym stopniu skomplikowania prawnego – np. będące przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego (uchwała z 23 lipca 2008 r., III CZP 56/08, OSNCP 2009, nr 7-8, poz. 108)

uczestnictwo na podstawie art. 977 KPC przez pełnomocnika w przetargu w toku licytacji w ramach egzekucji z nieruchomości (w orzeczeniu tym Sąd Najwyższy potwierdził dopuszczalność udzielenia pełnomocnictwa do udziału w ww. przetargu osobie spoza kręgu osób wymienionych w art. 87 KPC), niemniej jednak nie uzasadnia to dopuszczenia osób nie posiadających odpowiednio przygotowania i doświadczenia prawniczego do podejmowania wszystkich czynności procesowych w ramach postępowania egzekucyjnego.

9. Jak wskazano powyżej, organem egzekucyjnym – obok komornika – jest również, w przypadkach wskazanych w ustawie, właściwy sąd rejonowy (art. 759 § 1 w zw. z art. 758 KPC). Sąd ten rozpatruje środki zaskarżenia od czynności komornika – np. skarga na czynności komornika (art. 767 KPC), szczególnego rodzaju skargę na czynności komornika w postaci skargi na opis i oszacowanie nieruchomości (art. 950 KPC), zarzuty przeciwko planowi podziału sumy uzyskanej z egzekucji sporządzonego przez komornika (art. 1027 § 2 i 3 KPC), sprawuje nadzór nad czynnościami komornika (art. 759 § 2 KPC) oraz podejmuje czynności egzekucyjne w przypadkach w ustawie wskazanych – np. wyjawienie majątku (art. 913 i nast. KPC), udzielenie przybicia w toku licytacji z nieruchomości (art. 987 KPC), przysądzenie własności wylicytowanej nieruchomości (art. 998 § 1 KPC), sporządzenie planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji w przypadku egzekucji z nieruchomości oraz egzekucji prowadzonych według przepisów o egzekucji z nieruchomości. Ponadto w przypadkach wskazanych w ustawie na postanowienia sądu rejonowego przysługuje zażalenie do sądu okręgowego (np. na postanowienie sądu w przedmiocie wyjawienia majątku – art. 915 § 3 KPC, na postanowienie sądu co do przybicia w toku egzekucji z nieruchomości – art. 997 KPC, na postanowienie sądu o przysądzeniu własności z nieruchomości – art. 998 § 2 KPC, na postanowienie sądu rozstrzygające skargę na opis i oszacowanie nieruchomości – art. 950 zd. 2 KPC, na postanowienie w przedmiocie rozstrzygnięcia zarzutów do planu podziału – art. 1028 § 3 KPC). Zakres spraw, w których orzekać będą sądy okręgowe wskutek przyjęcia procedowanej ustawy ulegnie co prawda zmniejszeniu z uwagi na fakt, że zgodnie z projektowanym art. 759 § 3 KPC – czynności zastrzeżone dla sądu będą mogły być wykonywane przez referendarza sądowego, a środki zaskarżenia od orzeczeń referendarzy – na zasadach ogólnych – będą rozpatrywane przez sądy rejonowe jako sądy II instancji, niemniej jednak tam, gdzie wykonywanie czynności sądu nie zostanie powierzone referendarzowi, a ustawa przewiduje zażalenie na postanowienie sądu, w dalszym ciągu sądem II instancji będzie sąd okręgowy. Niezależnie jednak od tego nie zmieni się stopień złożoności prawnej czynności podejmowanych przed tymi organami.
10. Szereg czynności w toku postępowania egzekucyjnego, w szczególności podejmowanych przed sądem, stanowią czynności o wyższym stopniu zawikości prawnej. W szczególności wszelkie środki zaskarżenia zarówno na czynności komornika, jak i na postanowienia sądu wydawane w toku postępowania egzekucyjnego rozpatrywane są w spornej i kontradiktoryjnej procedurze sądowej z pełnymi konsekwencjami dla strony w przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia. Reprezentowanie uczestnika postępowania egzekucyjnego przy tego rodzaju czynnościach wymaga odpowiedniego profesjonalnego przygotowania i doświadczenia zawodowego osób podejmujących się zastępstwa prawnego.

11. Analogiczny pogląd wyraziła Rada Legislacyjna przy Prezesie Rady Ministrów w opinii z 6 września 2012r. o projekcie założeń projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw RL-0303-13/12, który to projekt przewidywał propozycję przyznania statusu pełnomocnika w postępowaniu egzekucyjnym każdej osobie posiadającej zdolność procesową w postępowaniu egzekucyjnym. Rada Legislacyjna oceniła tę propozycję krytycznie w zakresie postępowań toczących się przed sądem, wskazując, że „...w postępowaniu egzekucyjnym dochodzi do silnej ingerencji organów egzekucyjnych w sferę konstytucyjnie chronionych praw i wartości człowieka i obywatela. Niezbędna jest przy tym potrzeba ochrony nie tylko praw wierzyciela, ale także praw dłużnika oraz praw osób trzecich. Należyta ochrona tych praw wymaga odpowiedniego przygotowania prawniczego pełnomocników występujących przed sądem w sprawach egzekucyjnych. W sprawach tych występują bowiem skomplikowane zagadnienia, nie tylko z zakresu prawa egzekucyjnego, ale także z zakresu prawa cywilnego (w tym hipotecznego) i procesu cywilnego, prawa handlowego, wekslowego i prawa publicznego, które w istotny sposób komplikują postępowanie egzekucyjne. Sam system środków zaskarżenia właściwy dla postępowania egzekucyjnego, a zwłaszcza problem terminów do ich wniesienia i podstaw zaskarżenia wymaga dokładnej znajomości prawa egzekucyjnego. Stąd od pełnomocnika procesowego występującego w sprawach egzekucyjnych przed sądem wymagać należy dokładnego opanowania całokształtu obowiązującego prawa i gruntownych wiadomości teoretycznych, co można osiągnąć tylko przez uniwersyteckie wykształcenie prawnicze. Jest to niezbędne ze względu na potrzebę ochrony wymienionych wyżej praw uczestników postępowania egzekucyjnego i osób trzecich.”
- <http://radalegislacyjna.gov.pl/dokumenty/opinia-z-6-wrzesnia-2012-r-o-projekcie-zalozen-projektu-ustawy-o-zmianie-ustawy-kodeks>) [dostęp: 19.04.2015 r.]
12. Charakter czynności procesowych podejmowanych w ramach postępowania egzekucyjnego nie pozwala zatem na generalne odstępianie od stawiania wymogów profesjonalnych pełnomocnikom dopuszczonym do podejmowania w ramach tego postępowania czynności przed sądem, a tym samym na rezygnację z przewidzianego w art. 87 KPC ograniczenia kręgu osób, które w charakterze takiego pełnomocnika mogą występować.
13. Jednocześnie nie sposób nie zauważyć, że w ramach postępowań egzekucyjnych podejmowane są też czynności o mniejszym skomplikowaniu prawnym, np. wskazany powyżej udział w licytacji, nie wymagające profesjonalnego przygotowania. W tym zakresie jednak już w obecnym stanie prawnym dopuszczalne jest działanie w charakterze pełnomocnika osób spoza kręgu osób wyznaczonego art. 87 KPC (dotyczy to czynności podejmowanych w postępowaniu egzekucyjnym przed komornikiem). Potwierdza to jednoznacznie powoływana powyżej uchwała Sądu Najwyższego z 23 lipca 2008 r., III CZP 56/08, OSNCP 2009, nr 7-8, poz. 108, w której Sąd Najwyższy wskazał: „Należy podzielić wyrażony w piśmiennictwie pogląd, że przepisy o pełnomocnikach procesowych, a w szczególności ograniczenia podmiotowe zawarte w art. 87 k.p.c., wprowadzone jako namiastka przymusu adwokackiego, dotyczą zastępowania stron - i podejmowania czynności procesowych w ich imieniu - przed sądem. W związku z tym mają one odpowiednie zastosowanie w postępowaniu egzekucyjnym (art. 13 § 2 k.p.c.) tylko wtedy, gdy w grę wchodzi działanie przed sądem jako organem egzekucyjnym lub sprawującym nadzór nad egzekucją, w tym nadzór instancyjny. Oznacza to, że pełnomocnikiem strony - oraz innej osoby (np.

art. 761 k.p.c.) - w postępowaniu przed komornikiem może być każda osoba zdolna do czynności prawnych." Ten stan prawny potwierdziła również Rada Legislacyjna w powoływanej powyżej opinii, wskazując: „Krytycznie odnieść się należy również do propozycji liberalizacji przepisów dotyczących udziału pełnomocników w postępowaniu egzekucyjnym. Bezpodstawne jest twierdzenie, że grupa osób, które mogą pełnić funkcję pełnomocnika w postępowaniu egzekucyjnym, pozostaje zbyt wąska. Krąg tych pełnomocników jest bowiem stosunkowo szeroki, znacznie szerszy niż w postępowaniu rozpoznawczym. Pełnomocnikiem w postępowaniu egzekucyjnym może bowiem być pełnomocnik procesowy lub inny pełnomocnik. Podział ten ma swoje uzasadnienie w przepisach k.p.c. o pełnomocnikach procesowych, które dotyczą zastępstwa stron przed sądem (zob. art. 86 k.p.c.). W związku z tym przepis art. 87 k.p.c., określający krąg podmiotów mogących być pełnomocnikami procesowymi przed sądem, ma na mocy art. 13 § 2 k.p.c. odpowiednie zastosowanie w postępowaniu egzekucyjnym toczącym się przed sądem. Dotyczy to zarówno sądu działającego jako organ egzekucyjny, jak i sprawującego nadzór judykacyjny nad czynnościami komornika. Ograniczenia podmiotowe przewidziane w art. 87 k.p.c. nie mają natomiast zastosowania do postępowania egzekucyjnego toczącego się przed komornikiem, wobec czego pełnomocnikiem w takim postępowaniu może być również osoba niewymieniona w tym przepisie." **W zakresie zatem czynności o mniejszym skomplikowaniu prawnym projektowany przepis art. 759² § 1 KPC jest bezprzedmiotowy (miałby realizować skutek już zrealizowany w porządku prawnym) i jako taki zbędny.**

14. Dopuszczenie do występowania w ramach postępowania egzekucyjnego, także w zakresie czynności podejmowanych przed sądem, pełnomocników spoza kręgu osób wskazanych w art. 87 KPC stanowić będzie – jak wskazano wyżej – istotny wyłom w regulacji normujących podmioty uprawnione do wykonywania zastępstwa procesowego przed sądem. W tym kontekście przypomnieć należy, że Ustawodawca rozważył już rozszerzenie kręgu osób do tego uprawnionych poprzez zmianę art. 87 KPC (prace Sejmu VI kadencji – druk 2603 i 2604) i od koncepcji tej odstąpił. W toku prac legislacyjnych rozszerzenie kręgu osób uprawnionych do zastępstwa procesowego (nota bene uprawnienie takie projektowano przyznać osobom, które ukończyły wyższe studia prawnicze, a nie wszystkim posiadającym zdolność procesową) zakwestionowane zostało – jako wadliwe przez podmioty składające opinie do projektu zmian, w tym Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego, Krajową Radę Sądownictwa (nie wspominając o stanowiskach Krajowej Rady Radców Prawnych i Naczelnej Rady Adwokackiej). Opiniujący wskazywali na potrzebę zapewnienia profesjonalnego zastępstwa prawnego przed sądem związanego z obowiązkiem przestrzegania reguł etyki zawodowej, nie akceptując dopuszczenia do zastępstwa procesowego osób posiadających wiedzę prawniczą, ale nie posiadających odpowiedniej praktyki i właściwego doświadczenia gwarantowanych przez prawnicze zawody zaufania publicznego. Tym bardziej jako niedopuszczalne jawi się zezwolenie na wykonywanie zastępstwa procesowego przed sądami w postępowaniu egzekucyjnym przez osoby nie posiadające jakiegokolwiek przygotowania prawniczego.
15. Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego w swojej opinii, o której mowa powyżej wskazywało, że wprowadzenie możliwości świadczenia pomocy prawnej w postaci zastępstwa procesowego przez różne kategorie pełnomocników jest zjawiskiem zdecydowanie niepożądanym z punktu widzenia interesów

reprezentowanego, gdyż może oznaczać zróżnicowane następstwa w zakresie efektywności takiego umocowania. Nadto - w ocenie Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego – gdyby przyjąć, że uczestnicy tego samego postępowania mogą być reprezentowani przez pełnomocników o tego rodzaju odmiennych kwalifikacjach, to powstaje uzasadniona obawa, czy nie dochodzi do naruszenia procesowej zasady równości stron, zaś sama konstrukcja zróżnicowania pełnomocnictwa pod względem podmiotowym „wydaje się sztuczna” i „prowadzi do daleko idącej niespójności systemowej” (Opinia Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego do projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw z dnia 29.06.2009r., znak BSA I – 021 – 91/09 – materiały z procesu legislacyjnego do druku Sejmu VI Kadencji nr 2603). Krajowa Rada Radców Prawnych podziela w pełni to stanowisko.

16. Zastępstwo procesowe mieści się w zakresie pojęciowym świadczenia pomocy prawnej w rozumieniu art. 6 i art. 7 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i art. 4 ustawy Prawo o advokaturze. Świadczenie pomocy prawnej zostało przez ustawodawcę powierzone osobom wykazującym się kwalifikacjami wskazanymi w ww. ustawach ustrojowych (ustawa o radcach prawnych i ustawa Prawo o advokaturze), a podjęcie świadczenia pomocy prawnej ww. ustawy obwarowały koniecznością spełnienia szeregu wymogów. Poza ramami wyznaczonymi przez ww. ustawy ustrojowe pomoc prawna może być – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego – świadczona jedynie w ograniczonym zakresie. Dopuszczenie do świadczenia pomocy prawnej przez osoby nie mające dalej idącego przygotowania zawodowego poza ukończeniem wyższych studiów prawniczych, mieści się - w ocenie Trybunału Konstytucyjnego - w ramach obowiązującego modelu wykonywania zawodów prawniczych oraz w ramach obowiązujących uregulowań Konstytucji jedynie wówczas, gdy świadczenie pomocy prawnej dozwolone jest takim osobom wyłącznie w ograniczonym zakresie (wyrok z dnia 19 kwietnia 2006 r. K 6/06). Jednocześnie Trybunał przyjął, że ograniczony zakres świadczenia pomocy prawnej oznacza świadczenie usług o mniej złożonym charakterze, które nie wymagają szczególnych kwalifikacji od osób nienależących do prawniczych zawodów zaufania publicznego. Jak wskazano powyżej nie sposób uznać, aby reprezentacja w postępowaniu egzekucyjnym w pełnym zakresie stanowiła wykonywanie czynności (mieszczących się w zakresie pomocy prawnej) o mniej złożonym charakterze, które nie wymagają szczególnych kwalifikacji. Obok takich mniej skomplikowanych prawnie czynności, w postępowaniu egzekucyjnym, zwłaszcza na etapie postępowania przed sądem wymagana jest profesjonalna wiedza prawna (vide w szczególności powołana powyżej opinia Rady Legislacyjnej). W rezultacie projektowany przepis umożliwi świadczenie pomocy prawnej w ramach postępowania egzekucyjnego różnym kategoriom pełnomocników, począwszy od przedstawicieli zawodów zaufania publicznego, poprzez absolwentów studiów prawniczych, aż po osoby nie posiadające żadnego przygotowania prawniczego. W ocenie Krajowej Rady Radców Prawnych stanowi to istotne naruszenie akceptowanego przez Trybunał Konstytucyjny jako zgodnego z aktualnym porządkiem konstytucyjnym modelu świadczenia pomocy prawnej w Polsce. Dopuszczony zakres świadczenia pomocy prawnej – podkreślić trzeba jeszcze raz, że w oparciu o ten przepis pomoc prawną, w tym zastępstwo przed sądami, w postępowaniu egzekucyjnym świadczyć będą mogły zawodowo osoby spoza prawniczych samorządów zawodowych zawodów zaufania publicznego – wykracza bowiem poza dopuszczony przez Trybunał

Konstytucyjny zakres dopuszczalnego świadczenia pomocy prawnej przez osoby nienależące do prawniczych samorządów zawodów zaufania publicznego i to zarówno z uwagi na dopuszczony zakres czynności (zastępstwo przed sądami, w tym okręgowymi oraz stopień skomplikowania czynności – vide ww. opinia Rady Legislacyjnej), jak i fakt umożliwienia świadczenia w tym zakresie świadczenia pomocy prawnej przez osoby nieposiadające przygotowania prawniczego. Ustawodawca uzależnił dopuszczalność świadczenia pomocy prawnej co do zasady od spełnienia wysokich wymagań zawodowych i etycznych oraz od objęcia świadczenia pomocy prawnej pieczęią ze strony samorządów zawodowych prawniczych zawodów zaufania publicznego, z uwagi na wagę interesów chronionych przez przedstawicieli zawodów prawniczych i doniosłe skutki błędów w razie ich popełnienia przy świadczeniu pomocy prawnej. Kierując się tymi przesłankami ustawodawca ograniczył możliwość wyboru poszukujących pomocy prawnej co do zasady do przedstawicieli prawniczych zawodów zaufania publicznego. Brak zatem podstaw do powoływania się, jako na argument za przyjęciem przedmiotowej regulacji, na fakt, że głównym czynnikiem decydującym o dopuszczeniu do wykonywania zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym powinno być zaufanie jakim obdarza mocodawca pełnomocnika. Bez systemu pieczy ze strony samorządów zawodowych zaufanie to może być bowiem nadużywane.

17. Na poparcie tezy o konieczności wprowadzenia omawianego przepisu przytaczany jest argument, zgodnie z którym wprowadzenia przedmiotowej regulacji wymaga pozycja pełnomocnika w postępowaniu przed komornikiem, a konkretnie konieczność umożliwienia takiemu pełnomocnikowi podejmowania także czynności przed sądem, wynikających niejako z czynności, których takiemu pełnomocnikowi dokonywać wolno. Wskazuje się, że w sytuacji, w której postępowanie egzekucyjne przechodzi do etapu postępowania przed sądem, pełnomocnik, który nie należy do kręgu osób wymienionych w art. 87 KPC, nie może dalej działać, w szczególności nie może podejmować żadnych czynności, a także żadne czynności, w tym doręczenia nie mogą być dokonywane wobec niego. Twierdzi się przy tym, że stan taki nie odpowiada potrzebom reprezentacji w postępowaniu egzekucyjnym przez osobę nie należącą do kręgu osób wymienionych w art. 87 KPC. W ocenie Krajowej Rady Radców Prawnych argument ten nie jest zasadny. Fakt dopuszczenia – na zasadzie wyjątku – do wykonywania czynności o nieskomplikowanym charakterze przez osoby nie spełniające wymogów profesjonalnego przygotowania prawniczego, nie może uzasadniać zezwolenia tym osobom na wykonywanie czynności na tyle skomplikowanych, że wymagających odpowiedniego przygotowania i doświadczenia. Tymczasem do tego sprowadza się powyższa argumentacja. Mianowicie z faktu, że zezwolono osobom bez przygotowania prawniczego na wykonywanie czynności o mniej złożonym charakterze i nie wymagających szczególnych kwalifikacji (na wykonywanie wyłącznie tych czynności zezwolono ww. osobom z tego właśnie powodu, że są to czynności nieskomplikowane i niewymagające specjalnego przygotowania i specjalnych kwalifikacji) wywodzi się nie tylko możliwość, ale wręcz konieczność zezwolenia tym osobom na wykonywanie czynności bardziej złożonych, wymagających przygotowania do wykonywania zawodu prawniczego, do których podejmowania osoby te nie mają kwalifikacji i do których podejmowania nie zostały z braku tych kwalifikacji dopuszczone, argumentując tę konieczność wymogiem kontynuacji rozpoczętego przez te osoby zastępstwa, a więc w istocie faktem zezwolenia im na

wykonywanie czynności nieskomplikowanych. W ocenie Krajowej Rady Radców Prawnych argumentacja powyższa oparta jest na logicznym błędzie. Niezależnie od tego ewentualna konieczność zmiany pełnomocnika w toku postępowania nie wpływa w sposób nieakceptowalny na sytuację mocodawcy i nie narusza jego interesu. Mocodawca ma bowiem możliwość wyboru pełnomocnika, który może działać wyłącznie przed komornikiem (ze świadomością ewentualnej konieczności posiłkowania się innym pełnomocnikiem na dalszym etapie postępowania – w takiej sytuacji mocodawca godzi się na późniejszą zmianę pełnomocnika) lub od początku pełnomocnika, który będzie miał kompetencję do podjęcia wszelkich czynności w ramach postępowania egzekucyjnego.

Konkludując powyższe, a także mając na uwadze jakość stanowionego prawa, jego jasność i spójność systemową Krajowa Rada Radców Prawnych postuluje usunięcie projektowanego art. 759² § 1 KPC (dodawanego art. 2 pkt 61 projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw - druk sejmowy nr 2678).

Z poważaniem

Wiceprezes

Krajowej Rady Radców Prawnych

dr hab. Arkadiusz Bereza prof. nadzw.